

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1991
FORFATTER:	Tove Jørgensen
TITEL:	Kolding Kommunes Dagpleje gennem 25 år.
KORT RESUME:	Den kommunale dagplejes historie siden 1966.

Kolding Kommunes Dagpleje gennem 25 år

Af Tove Jørgensen

Den indstilling, at børnepasning er et offentligt anliggende, er ny. Så sent som i 50'erne var det den almindelige mening, at børnepasning kun var for de særligt trængende. Vuggestuepladser stod ikke til rådighed for de mere velhavende. Var man f.eks. så velstillet, at man havde råd til en bil, var det næsten utænkeligt, at man kunne komme i betragtning til en vuggestueplads. Så havde man også midler til selv at betale for sine børns pasning. Børnepasning var mere end nu en privat sag, ikke så meget politikernes problem.

Denne holdning ændrede sig igennem 60'erne. Man oplevede en økonomisk højkonjunktur i samfundet og fik dermed behov for stigende arbejdskraft. Kvinderne blev nødvendige på arbejdsmarkedet, og politikerne forsøgte at bevilge flere vuggestue- og børnehavepladser i takt med den hastigt stigende efterspørgsel på institutionsområdet. Men det var både omkostningsfyldt og uoverkommeligt at løse problemet udelukkende ved at bygge nye institutioner. Ventelisterne voksede i foruroligende grad, og presset fra utålmodige forældre ligeså. Nu var børnepasningen blevet et offentligt problem.

Behovet i Kolding lignede behovet mange andre steder, og med Socialministeriets cirkulære nr. 265 af 21. dec. 1965 blev der åbnet mulighed for dannelse af et alternativ til de bestående institutioner vuggestuen og børnehaven. Alternativet var, at såkaldte dagplejemødre kunne modtage børn i deres private hjem og her udføre pasning og pleje af børnene. Den kommunale dagpleje var – efter svensk forbillede – hermed også blevet en løsningsmodel for danske kommuner.

I Kolding var man hurtigt parat til at indføre denne ordning. Cirkulæret foreskriver, at børne- og ungdomsværnet skal føre tilsyn med de hjem, der er parat til at modtage børn i privat dagpleje, og at der kan blive tale om godkendelse, hvor »ansøgeren på fuldt forsvarlig måde kan påtage sig børnenes pleje og beskæftigelse«. Om et fastsat antal børn i den enkelte dagpleje udtaler cirkulæret sig ikke præcist. Der er tale om 3 eller flere børn som en mulighed, naturligvis forudsat myndighedernes godkendelse.

Dagplejeordningen i Kolding blev indført uden politiske sværdslag og offentlig bevågenhed. Der var et akut venteliste-problem, man ville løse, men ingen forudså, at ordningen skulle blive af længere varighed eller få større konsekvenser.

I Kolding blev den kommunale dagpleje en realitet fra 20. juni 1966, hvor det første af ialt 15 børn blev bragt hos en dagplejemor. Forud var gået adskillige forhandlinger mellem Ragnhild Munch, der var chef for børneværnsafdelingen, socialinspektør Andreas Sørensen og lederen af en af byens to vuggestuer – vuggestuen på Agtrupvej – Martha Poulsen. Man ønskede fra myndighedernes side en erfaren leder til at klare denne for alle nye og ukendte opgave, som man anså for at være en nødvendig, men absolut midlertidig nødløsning for at afhjælpe det akutte behov for børnepasning.

Efter nogen betænkningstid indvilgede Martha Poulsen i at overtage ledelsen af dagplejen samtidig med den fortsatte ledelse af vuggestuen på Agtrupvej. Hun anede da lige så lidt som de andre implicerede, at

her blev grunden lagt til en kommende stor institution, der begyndte som en nødløsning, men hurtigt fik karakter af permanent ordning. For begyndelsen var spæd. Man annoncerede i pressen efter mulige plejehjem og fik mange henvendelser – især fra hjemmegående husmødre. En del viste sig ubrugelige som dagplejemødre, men der var alligevel kvinder nok at tage af til pasning af de 15 børn, dagplejen i første forsigtige omgang blev normeret til.

Før en godkendelse af dagplejemoderen sikrede man sig, at hun ikke kun ville have arbejdet for at stive en måske lidt vaklende økonomi af, men havde lyst og evner til at have med børn at gøre. Man undersøgte evt. straffeattester og sikrede sig, at dagplejemoderen var sund og rask. Man krævede af dagplejehjemmet, at det bestod af hus med have, så børnene let kunne komme ud i frisk luft. Og i første omgang måtte den enkelte dagplejer kun have 1 – 2 børn i pleje. Plejetilladelsen gjaldt for børn fra 0 til 3 år. Der blev fra kommunens side stillet en hospitalsseng til rådighed for hvert enkelt barn, og både stofbleer, kravledragter og andet skiftetøj blev stillet gratis til rådighed og vasket i et vaskeri. Dagplejemoderen skulle lægge vaskeklude, håndklæder, pudder, m.m. til og give børnene mad, mens de befandt sig i dagplejen. Barnevogne bragte forældrene hver dag med til dagplejen. I tilfælde af dagplejemoderens sygdom blev børnene anbragt i vuggestuen på Agtrupvej.

Det var en politisk beslutning fra begyndelsen, at dagplejen skulle koste det samme som en vuggestueplads, og det har været praksis gennem næsten alle de 25 år, dagplejen har eksisteret. Forældrebetalingen var i 1966 på 35 kr. i grundtakst pr. uge. Dagplejemødrene blev aflønnet med 90 kr. ugentlig og skulle deraf udrede forplejning til barnet. 1/3 af lønnen blev skattefri, da der foruden udgifterne til mad også måtte påregnes slitage på dagplejerens indbo ved børnenes ophold i dagplejehjemmet.

Fra starten blev det indskærpet dagplejemødrene,

at de havde tavshedspligt vedrørende børnenes og deres forældres private forhold, og at det var vigtigt, at den overholdtes. Og dagplejemødrene blev mindet om, at de jo kun havde børnene til låns, at børnene var og blev forældrenes. De blev advaret mod en mulig udnyttelse som babysittere om aftenen og i week-ender. Deres forpligtelser skulle ikke række længere end de fastsatte arbejdstider, der bestod af en rådighedstid for den enkelte dagplejemor på tolv timer i døgnet. Der var også rådighedstid om lørdagen og på halve helligdage. Det kunne for dagplejemoderen blive lange dage, når det første barn undertiden kom allerede kl. seks morgen, og det sidste måske blev afhentet kl. 17.30, hvilket ikke var usædvanligt.

Allerede i oktober 1966 blev der føjet endnu syv børn til de første 15, da en barneplejerske fik tilladelse til at indrette en såkaldt »privat vuggestue« med de 7 børn under dagplejen. Året efter måtte hun dog opgive af helbredsmæssige årsager, og så måtte de syv børn fordeles på et antal dagplejemødre. De 22 børn udgjorde det stabile antal indtil efteråret 1969, hvor normeringen blev sat op til 50 børn. Det var dog ikke ensbetydende med, at behovet for børnepasning var mættet. Allerede i januar 1967 berettede en lokal avis, at nu var der venteliste til institutionerne på 700. I november 1969 meldte Folkebladet om ventelister på 1230 børn. Det har været en generel tendens, at de lange ventelister har fået politikerne til at sætte normeringen lidt i vejret, men der synes også at være en tendens til, at ventelisterne derefter vokser meget hurtigt igen.

Administrationen af dagplejen havde de første år fra 1966 til 1975 til huse i kælderens i vuggestuen på Agtrupvej. Fra 1970 var den administrative byrde ved dagplejen blevet så stor, at lederen måtte være fuldtidsbeskæftiget. Martha Poulsen fortsatte som dagplejens leder. Hun mindes det som en travl, men spændende tid. Egenhændigt administrerede hun dagplejen, godkendte nye dagplejehjem og vejledte dag-

En dagplejemor i 1970'erne. Foto: Niels Lisberg.

plejemødre. På sin cykel fartede hun rundt og besøgte dagplejemødre. Dagligt var det en krævende opgave at få de forskellige berørte instanser til at indgå i et tilfredsstillende samarbejde. Der måtte tages hensyn til både børnene, forældrene, dagplejemødrene og de so-

ciale myndigheder, og alle parter skulle gerne indgå så problemfri forbindelser som muligt. Naturligvis var der lejlighedsvis knuder, der skulle redes ud. Der kunne – og kan – let opstå problemer i forholdet mellem forældre og dagplejemødre, og ofte er det vigtigt,

at en tredje instans kan træde til som problemløser.

Et af de største problemer, man fra starten af dagplejeordningen havde at kæmpe med, var den temmelig massive modstand, man mødte fra de etablerede vuggestuers og børnehavers organisationer. Nogle pædagoger anså med slet skjult hån dagplejemødrene for at være uden pædagogisk indsigt. De så skævt til, at kommunen ansatte uuddannet personale – fortrinsvis hjemmearbejdende husmødre – til børnepasningen. Lidt brødnid var der vel også skjult i foragten? Men mange dagplejemødre måtte i starten kæmpe med mindreværdsfølelser påført af de noget krigeriske pædagoger, og der måtte arbejdes energisk fra ledelsens side på at overbevise de skeptiske om, at dagplejen var et jævnyrdigt tilbud på linje med vuggestuen og børnehaven. Der blev i dagspressen og i fagblade ført offentlig diskussion på landsplan. Tilhængerne af dagplejen fremhævede det positive i det hjemlige miljø, barnet mødte i dagplejehjemmet og den større varme og kontakt, det fik til eet voksent menneske. Her kunne det enkelte barns behov bedre opfyldes og lidt sarte børn blive bedre beskyttet. Pædagogerne understregede til gengæld dagplejernes mangel på viden og sikkerhed, deres isolerede hverdag og de manglende udfoldelsesmuligheder for børnene. På institutionerne fik børnene flere sociale kontakter og oplevelser. Debatten var lang og energisk, og også mange forældre tilkendegav deres mening for og imod dagplejen.

Der kunne da også for den enkelte dagplejer være problemer med arbejdsvilkårene. For nogle følte arbejdet meget isoleret. Man var forpligtet på børnene dagen igennem og savnede ofte nærmere kontakt til andre voksne. Nogle kunne føle, at de savnede tid til deres egne børn og de lidt større børn i dagplejen. For andre opstod der konflikter af ægteskabelig art, hvis ægtemanden ikke syntes, hans kone nåede det samme arbejde i hjemmet, som hun tidligere havde klaret som traditionel husmor.

Den første dagplejeleder, Martha Poulsen, mindes,

at der i marts 1970 afholdtes et fælles kursus for personale ved dagplejen. Det var første møde på landsplan mellem de nye dagplejeledere, og man oplevede glæden ved at træffe ligestillede for at drøfte fælles problemer og forsøge at lægge fælles retningslinjer for dette nye foretagende, som dagplejen var for alle deltagerne. Pionerånden var stor, og det samme var viljen til at få et godt resultat. På kurset var repræsentanter for Direktoratet for Børne- og Ungdomsforsorgen, der lyttede til de forskellige dagplejelederes erfaringer og problemer og inddrog dem i deres arbejde på den første vejledning, der et par år senere blev udgivet for dagplejen fra Socialministeriet. Samme vejledning er med jævne mellemrum siden blevet revideret.

Der var et stort behov for organisering af dagplejeledere og -assistenter. Den 28. oktober 1971 indgik Kommunernes Landsforening og Dansk Kommunal Arbejderforbund overenskomst vedrørende løn- og ansættelsesvilkår for dagplejeledere, afdelingsledere og assistenter i kommuner uden for hovedstadsområdet. De blev tilsluttet afdelingen for socialpædagoger. Først et par år senere blev også dagplejemødrene organiseret i Dansk Kommunal Arbejderforbund. Det skete i 1973 efter længere tids forhandlinger med kommunen. Herved opnåede dagplejemødrene at få forbedrede økonomiske kår og øget sikkerhed under ferie, sygdom og arbejdsløshed.

I 1973 skulle dagplejen vokse til 105 børn. Det blev nødvendigt med en medhjælp, og 1. januar 1974 blev Lillian Lethin ansat. Samme år blev der givet tilladelse til, at aldersgrænsen for dagplejebørn kunne sættes op, så også børn over tre år kunne blive påsat i dagplejen. Og dagplejens kontor holdt flyttedag. Fra maj 1974 var den nye adresse på Socialforvaltningen, først på Rendebanen og fra 1977 på Sct. Nicolai plads.

I et par år sorterede den centrale pladsanvisning under dagplejeledelsen, men det var dels et stort ekstra arbejde at påtage sig, dels var man vel ikke helt fritaget fra mistanke om at favorisere forældre, der øn-

Dagplejemødre på kursus november 1972. Foto: Folkebladet Sydjylland.

skede børnene anbragt i dagpleje. Så i 1975 blev pladsanvisningen udskilt fra dagplejen, hvilket gav bedre tid til det væsentlige arbejde med børnene og dagplejemødrene.

For at støtte og dygtiggøre dagplejemødrene var ledelsen allerede tidligt optaget af at arrangere kurser og sammenkomster, hvor dagplejemødrene kunne mødes og drøfte fælles anliggender og samtidig dygtiggøre sig. Man anbefalede varmt de nye dagplejemødre at deltage i et såkaldt grundkursus af 69 timers varighed. På kurset fik dagplejerne en bred indføring i em-

ner som spædbørns- og sundhedspleje, almen børnepsykologi, praktisk pædagogik, børnebeskæftigelse og sociallære. Det første kursus fandt sted som kursus under LOF i efteråret 1972 og havde stor tilslutning af dagplejemødre. Fra 1981 blev grundkurset obligatorisk. Senere kunne man så melde sig til suppleringskurser af mere specielt indhold som f.eks. samarbejdsrelationer, det handicappede barn og pædagogik og beskæftigelse. Ud over kurser arrangerede dagplejen også mere uformelle hyggeaftener og aftener, hvor man læste litteratur med relation til børn, så film eller

hørte på foredrag og bagefter havde fælles drøftelse af emnet.

I 1976 dannedes et forældreråd, der tog initiativ til sammenkomster af forskellig art for forældre, børn og dagplejere. F.eks. arrangerede man den 28. februar 1978 kl. 14 fastelavnsfest for både børn og voksne i gymnastiksalen på Markdannerskolen, mens festen om aftenen var forbeholdt de voksne. Forældrerådet eksisterer stadig og består af 7 medlemmer valgt af forældre-kredsen. Det beskæftiger sig med dagplejefor- midlingens pædagogiske arbejde, med budgettet, be- handler problemer, som medlemmer af forældre- kredsen ønsker drøftet og tilrettelægger også flere gange årligt fester og aktiviteter af forskellig art.

I midten af halvfjerdserne var den økonomiske op- gangperiode slut. Nu var det krisetider med arbejds- løshed og depression i kølvandet. Ventelisterne til dag- institutionerne var så godt som afskaffet i 1975, og i 1976 var der ikke mindre end 10 ledige vuggestueplad- ser. Men der var kun tale om en ganske kort periode med manglende pasningsbehov. I 1979 var dagplejen vokset til 315 børn. Der var 170 børn under 3 år, 95 børn over 3 år og 50 børn i alderen mellem 6 og 10 år.

Dagplejen var gradvis blevet en stor institution. Den 1. januar 1980 gik Martha Poulsen på pension og blev efterfulgt af dagplejeleder Jonna Møls. Da var der 405 børn i dagplejen fordelt mellem 105 dagpleje- mødre. I ledelsen var foruden dagplejelederen nu 4 dagplejeassistenter, og der var rigeligt at se til med kontakten til de mange dagplejemødre. Som assisten- ter valgte man gerne pædagoguddannet personale. Egentlig var man underbemandet med tilsynsførende personale. Det ideelle ansås for at være en dagplejeas- sistent pr. 50 børn, men det almindelige mønster blev ca. 70 - 80 børn pr. dagplejeassistent.

I 1980 indførtes engangsbleer i dagplejen, da vaske- ruidgifterne efterhånden var vokset uforholdsmæssigt meget.

Forældrerådet udgav fra 1979 og et par efterføl-

gende år med kortere eller længere mellemrum et lille fotokopieret blad kaldet »Barnegynt». Skønt der ofte af redaktøren klagedes over passivitet hos læserne, kom mange forældre og dagplejere til orde i bladet. En dagplejer kunne f.eks. ikke skjule sin irritation over, at nye forældre gav for dårlige eller forkerte oplysninger om det lille nye barns spise- og sovevaner, mens dag- plejeren IHB ytrede sig med følgende lille hjertesuk

Der leges både inde. . .

(oktober 1981): »Mon ikke det var muligt at dagpleje-assistenten kunne gå lidt før de nye forældre. Jeg tror det ville give et helt andet forhold, hvis de nye forældre og dagplejeren selv kunne sidde og sludre lidt bagefter. Jeg er ihvertfald blevet glædeligt overrasket over et forældrepar nu hverdagen er begyndt.« Hanne ville gerne inspirere de andre dagplejemødre til deltagelse i kursus og skrev til »Barnegrynt»: »Hej dagpleje-

... og ude.

mødre! (fra en ret ny dagplejemor) Jeg har gået på kursus her i vinter, og sæsonen er desværre slut nu. Men hvor har vi haft det hyggeligt. Vi har snakket børn og grinnet og diskuteret, så det battede noget – samtidig med at vi har lært meget fagligt, ikke mindst af hinanden. Problemer, som man selv gik og tumlede med, er ligesom ikke så store, når man hører de andres meninger og deres måde at løse dem på. Jeg synes, I skulle tage at melde Jer til på kursus næste år. Man får tilmed bevis på det!»

Pr. 1. maj 1985 var der 504 børn i dagplejen. Men stadig måtte man leve med ventelisteproblemet. 125 børn var skrevet op til en max. 32-timers ugentlig dagplejeplads, mens 240 børn stod på venteliste til en max. 43 1/4 timers ugentlig dagplejeplads.

1. oktober 1986 skiftede dagplejen ledelse, idet Eigil Jensen tiltrådte som ny dagplejeleder. Jonna Mols var fratrukket lederstillingen 1. januar 1986, og i den mellemliggende tid havde Birthe Jensen været konstitueret i stillingen.

Året efter – maj 1987 – skiftede dagplejekontoret endnu engang opholdssted, da der var mangel på plads i Socialforvaltningens bygning på Sct. Nicolai plads. Man fik overdraget kontorer i Olaf Ryesgade 7 Y.

Den nye dagplejeleder tog initiativ til en fastere struktur på samarbejdet dagplejemødrene imellem. Allerede fra den tidlige start havde dagplejemødrene haft fælles arrangementer, men det havde været mere afhængigt af den enkelte dagplejemors eget initiativ, hvor megen kontakt hun fik til sine med-dagplejere. Nu blev dagplejerne inddelt i planlægningsgrupper på 5-6 dagplejere med deres ca. 20 børn, der mødtes regelmæssigt til fællesarrangementer. Man har nu ugentlige arrangementer som f.eks. gymnastik, dukketeater, sang og leg. Der er afsat et bestemt årligt beløb til de enkelte grupper, så man også kan tage på udflugter, og det kan være en tur til Legoland, Odense Zoo eller besøg på en bondegård. Der bliver også knyt-

Dagplejebørn 1990. Cirkus »Miniput».

tet kontakter til forsk. institutioner, f.eks. plejehjem. En særlig opgave fik man i oktober 1990, hvor plejehjemmet »Låsbyhøj« fejrede 80 års fødselsdag og bad dagplejen komme og underholde. Man arrangerede en flot cirkusforestilling, hvor de små dagplejebørn optrådte i rollerne som »de helt fantastiske stærke mænd«, »de sjove klovne«, »de fire meget dygtige line-

dansere« og »de mystiske spøgelser«. Der var også hundekunster af forskellig slags, og alle – små som store – havde en fin dag.

I øvrigt deltager også i årets løb mange børn og dagplejere i børnebibliotekets arrangementer. Der er film- og teaterforestillinger beregnet for de mindste. Mange har også gjort det til en tradition ved juletid at

tage del i dansen omkring juletræet på Koldinghus. Det er kun et par eksempler på fælles aktiviteter, som vægtes højt. Det anses for vigtigt, at børnene mødes med andre børn fra andre dagplejer, og at de lærer de andre dagplejere at kende. Så er dagplejerne ikke så fremmede for børnene, når de i ferier eller under dagplejerens sygdom må flyttes i en anden dagpleje.

I takt med den generelle arbejdstidsnedsættelse blev også dagplejernes rådighedstid nedsat. Maj 1987 blev rådighedsforpligtelsen nedsat til max. 55 timer ugl. og max. 11 timer dgl. To år senere blev den maksimale ugentlige rådighedstid nedsat til 49 timer. Det enkelte barn må højst være i dagplejen 45 timer ugl. Samtidig blev det vedtaget, at ingen dagplejer må have mere end 4 faste børn i dagpleje. I ferietiden og under andre dagplejeres sygdom er man dog forpligtet på at passe børn fra andre dagplejer, så antallet af børn kan i de tilfælde overskride det fastsatte mål.

I dag - i 1991 - gælder den regel, at det enkelte barn højst må opholde sig i dagplejen 45 timer om ugen. Dagplejerens samlede ugentlige rådighedstid er på max. 48 timer og ligger sædvanligvis mellem kl. 6 og 18. Dagplejeren er lønnet, så hun som mindstebetaling får løn for tre børn, også i perioder, hvor hun evt. har færre børn.

Fra dagplejens start blev det af kommunalpolitikkerne bestemt, at prisen for en dagplejeplads skulle være den samme som for en vuggestueplads. Først i 1988 blev denne regel fraveget, og pr. 1. august 1991 koster en 48 timers dagplejeplads 1290 kr., mens en vuggestueplads koster 1595 kr.

Nu er det meget almindeligt, at dagplejeren har en uddannelse som f.eks. korrespondent, pædagog eller HKer. Hun vil ofte vælge at arbejde som dagplejer, hvis hun selv har børn i hjemmet eller ikke har kunnet få noget arbejde, hvor hun kan bruge sin uddannelse. Som hovedregel må der i dagplejehjemmet ikke være mere end fire børn, incl. dagplejerens egne, hvis de er i førskolealderen. Man skal som dagplejer have erfa-

ring med børn og have social forståelse og evne til at pleje og beskæftige dagplejebørnene. Man skal også være parat til at indgå i løbende samtale med barnets forældre. Ofte har forældrene et sæt holdninger og normer, dagplejeren et andet. Det stiller visse krav til fleksibilitet hos begge parter.

Før en ny dagplejer bliver godkendt, finder der flere besøg og samtaler sted. I første omgang besøges den kommende dagplejer af to dagplejeassistenter, der danner sig et indtryk af ansøgeren. Er der tvivl om ansøgerens egnethed som dagplejemor, vil der ofte blive tale om flere besøg. Desuden aflægger ansøgeren besøg på dagplejekontoret, hvor hun bliver orienteret om arbejdsvilkår og har mulighed for at få svar på eventuelle spørgsmål. Inden for det første halve år efter sin ansættelse som dagplejer skal hun deltage i et 14-dages grundkursus, og der er efterfølgende mulighed for at deltage i diverse kurser, der tilbyder uddannelse i ernæringsrigtig og sund mad, i løfteteknik, samarbejde, etc. Der lægges fra dagplejeledelsens side stor vægt på deltagelse i kurser, og der er god tilslutning til de fleste kurser hos dagplejerne. Der har været ansat en enkelt mand som dagplejer, men ellers er det et kvindedomineret arbejdsområde.

Mandag den 8. april 1991 fejrede dagplejen sin 25 års beståen med et stortilet arrangement. Man havde engageret Cirkus Dannebrog til en forestilling på Tvedvej. Alle dagplejere med børn over et år var inviteret. Desuden blev de første dagplejere og den første leder, samt repræsentanter for social- og sundhedsforvaltningen indbudt. Ialt 950 børn og voksne mødte op, adskillige iført festlig udklædning, som invitationen lød. Det blev et par fornøjelige timer, hvorefter enhver tog hjem til sit.

Ved det kommunalpolitiske budgetforlig for 1992 - indgået i september 1991 - blev der normeret 400 nye pladser, der skal fordeles på de forskellige institutioner. Det vil for dagplejen betyde endnu en udvidelse af dagplejere fra de nu eksisterende ca. 275 og af dag-

Oktober 1989. Den officielle indvielse af dagplejens nye kontorer i Olaf Ryesgade 7 K. Socialudvalgsformand Bent Gimmerskov Jensen får hjælp af to-årige Anna. Foto: Ole Friis.

plejepædagoger, hvoraf der nu er ansat 12. Desuden rummer staben en kontorassistent, to distriktsledere (een for det nordlige område og een for det sydlige område) og dagplejelederen.

I dag tror ingen politikere på en fremtid uden dagplejen. Socialudvalgsformand Villy Søvnald mener, at

forældre principielt bør kunne vælge den pasningsform, de selv synes er den bedste for deres barn. Han tror ikke, dagplejen vil blive ved at vokse så meget, som den har gjort, men mener, der vil være en naturlig grænse for vækst, da udbuddet af dagplejere ikke er ubegrænset. Han mener, det er godt, man stiller store krav til kvinder, der vil arbejde som dagplejere og støtter bestræbelserne for at højne kvaliteten endnu mere gennem kurser.

Siden september 1989 har dagplejeformidlingen haft kontor i Olaf Ryesgade 7 K.